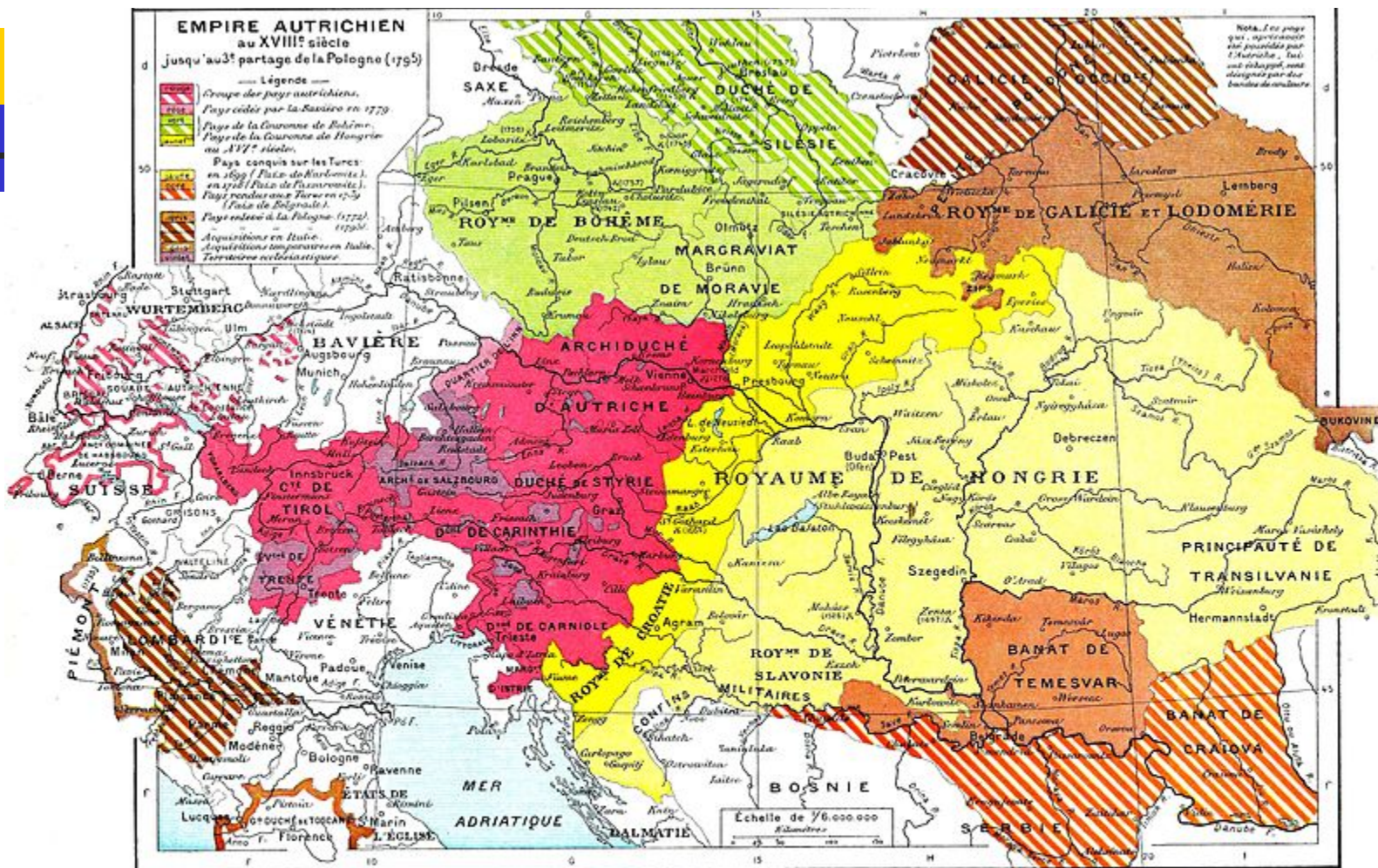

Obrana proti Habsburkům v západní Evropě

La vieille Allemagne, à l'ouest de l'Elbe, est si affaiblie à la fin du Moyen âge par le morcellement des anciens duchés, qu'elle perd toute force d'action. L'influence politique passe aux deux anciennes marches établies jadis en pays ennemi, l'Autriche et la Prusse.

L'Autriche a pour noyau les États héréditaires où le duc souverain a pris le titre d'archiduc d'Autriche (1358).

En 1526, les Habsbourg y joignent les deux couronnes à demi électives de Bohême (Bohême, Moravie, Silésie) et de Hongrie; mais ils n'entrent en possession de la Hongrie qu'après avoir chassé les Turcs (1699). La formation s'achève par la conquête du Banat (1718) et les acquisitions en Pologne (1772-1795).

La formation de la Prusse est beaucoup plus tardive. Le noyau est l'électorat de Brandebourg, acquis par les Hohenzollern (1417). Ils y joignent le duché de Prusse (1618), la moitié de la succession de Clèves-Juliers (1614), la Poméranie citerieure et trois évêchés sécularisés (1648).

La Prusse, érigée en royaume en 1700, s'arrondit à l'Est (Poméranie 1721, Silésie 1742,

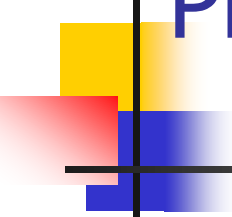
partages de la Pologne 1772, 1793, 1795)

Au XIXe siècle, la Prusse, un moment (1807-1814) rejetée à l'est de l'Elbe, recouvre, outre la Posnanie, ses possessions de l'Ouest agrandies de façon à former trois provinces, Westphalie, Rhin, Saxe. La contiguïté entre les deux groupes de l'Est et de l'Ouest est établie par les annexions de 1866.

Habsburkové

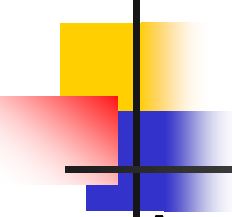
- **Habsburkové** (německy *Habsburg*) byli jedním z nejvýznamnějších panovnických rodů v evropské historii až do svého vymření po meči roku 1740 a po přeslici roku 1780. Jejich dědici a následovníky se stali lotrinští vévodové, známí jako Habsbursko-lotrinská dynastie.
- **Španělští Habsburkové**
- Roku 1516 zdědil pozdější císař **Karel V.** (Maxmiliánův vnuk) království **Aragon** a království **Kastilie** a stal se prvním španělským králem. V té době držel jako burgundský vévoda nizozemské provincie, které se staly součástí španělského království. Španělští Habsburkové vládli v letech 1580 - 1640 také v Portugalsku.
- **Rakouští Habsburkové**
- Posledním mužským členem rakouské větve byl **Karel VI.**, otec **Marie Terezie**, který zemřel roku 1740. Po císařovnině smrti se dědicem Habsburků stala lotrinská (**habsbursko-lotrinská**) dynastie - potomci Marie Terezie a jejího chotě Františka I. Štěpána Lotrinského.

Proměny západní Evropy v 16. století

- **Španělsko:** Filip II. Habsburský – posilování královské moci (absolutismus) ve Španělsku i v Nizozemí.
- **Nizozemí:** (skupina drobných samostatných států spojených pod nadvládou Habsburků) bylo bohatou zemí stavitelů lodí a výrobců látek. 1572 vzniklo celonárodní povstání proti Španělům – Vilém Oranžský – odstraňování feudálního řádu, k moci se dostává nová třída: buržoazie.
- **Francie** se stala nábožensky rozdělenou zemí – dlouhá válka mezi katolíky a hugenoty (kalvínisté) od roku 1560. Filip II. podporoval katolickou stranu. Vyvrcholení bartolomějskou nocí 1572, kdy bylo vyvražděno 3000 hugenotů v Paříži při sňatku Jindřicha IV. se sestrou krále Markétou z Valois. Sám se později stal katolíkem a králem a vyhnal Španěly z Francie. Byl zavražděn roku 1610.

Pokus Habsburků o nadvládu v západní Evropě

-
- Anglie: zažívala vzestup za vlády královny Alžběty I., která podporovala nizozemský odboj proti Španělsku. Mořeplavec Francis Drake přepadl španělské flotily dopravující z Ameriky stříbro.
 - Roku 1588 Filip II. vyslal k břehům Anglie loďstvo. Angličané se bránili malými loděmi a Španěly porazili pod velením Francise Draka.
 - Habsburský výboj v západní Evropě byl zastaven. Zájem Habsburků se obrací do střední Evropy, kde tvrdě zavádějí katolictví (rekatolizace). U českých stavů však narazili na odpor, který vedl k povstání.

Filip II.

Vilém I. Oranžský

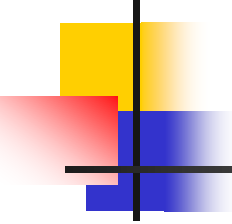

Alžběta I.

Jindřich IV.

Francis Drake

Shrnutí

- V západní Evropě 16. století probíhala řada ozbrojených konfliktů. Boj o moc se mísil s náboženskými spory mezi katolíky a protestanty.

Protestantismus je jeden z hlavních směrů křesťanství, vycházející z náboženských reformních hnutí západní Evropy pozdního středověku a raného novověku, především z reformace, zahájené vystoupením Martina Luthera proti prodeji odpustků roku 1517 – 95 tezí

AMORE ET STUDIO ELUCIDANDAE
ueritatis hac subscripta disputabunt Vuittembergæ, Præsidente
R. P. Martino Luther, Artium & S. Theologie Magistro, eius-
demq; ibidem lectore Ordinario. Quare petit ut qui non pos-
sunt uerbis præsentibus nobiscum disceptare, agant id literis ab-
sentes. In nomine domini nostri Iesu Christi. Amen.

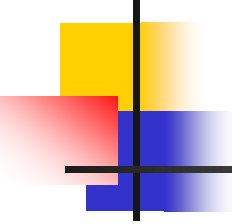
Omnino & Magister noster Iesus Christus, di-
cendo poenitentiam agite &c. omnem uitam si-
delium, poenitentiam esse uoluit.

Quod uerbū poenitentia de poenitentia sacra-
mentalī (i. confessionis & satisfactionis quæ
sacerdotum ministerio celebratur) non po-
test intelligi.

- iij Non tamen solā intēdit interiorē; imo interior nulla est, nisi
foris operetur uitas carnis mortificationes.
- iiij Manet itaq; poena donec manet odium sui (i. poenitentia uera
intus) scilicet usq; ad introitum regni celorum.
- v Papa non uult nec potest, ullas poenas remittere; præter eas,
quas arbitrio uel suo uel canonum imposuit.
- vj Papa nō potest remittere ullam culpā, nisi declarādo & appro-
bando remissam a deo. Aut certe remittēdo casus reſeruatos
sibi, quibus contēptis culpa prorsus remaneret.
- vij Nulli prorsus remittit deus culpam, quā simul cum subijciat
humilitatem in omnibus sacerdoti suo uicario.
- viii Canones poenitentiales solū uiuentibus sunt impositi; nihilq;
moriens, secundū eosdem debet imponi.
- ix Inde bene nobis facit spiritus sanctus in Papa; excipiendo in su-
is decretis semper articulum mortis & necessitatis.
- x Indocēte & male faciūt sacerdotes ij, qui morituris poenitētiis
canonicas in purgatorium reſeruant.
- xi Zizania illa de mutanda poena Canonica in poenā purgato-
rii, uidentur certe dormientibus Episcopis seminata.
- xij Olim poenæ canonice nō possent, sed ante absolutionem impo-
nebantur, tanq; tentamenta ueræ contritionis.

DISPUTATIO DE VIRTUTE INDVLGEN.

- xij Morituri, per mortem omnia soluant, & legibus canonū mor-
tui tam sunt, habentes iure earū relaxationem.
- xiiij Imperfecta sanitas seu charitas morituri, necessario secum fert
magnum timorem, timorq; maiore, quāto minor fuerit ipsa.
- xv Hic timor & horror, satis est, se solo (ut alia taceam) facere poe-
nam purgatorii, cum sit proximus desperationis horror.
- xvj Videntur, infernus, purgatorium, celum disſerre; sicut despe-
ratio, prope desperatio, securitas differunt.
- xvij Nec probatū uidetur animabus in purgatorio sicut minui hor-
rorem, ita augeri charitatem.
- xviii Nec probatū uidetur ullis, aut rationibus, aut scripturis, q; sint
extra statum meriti seu augende charitatis.
- xix Nec hoc probatū esse uidetur, q; sint de sua beatitudine certæ
& securæ, saltem oēs, licet nos certissimi simus.
- xx Igit̃ Papa per remissionē plenariā omnium poenarū, non simpli-
citer omnium intelligit, sed a seipso tūmodo impositarū.
- xxi Errant itaq; indulgentiarū prædicatores ij, qui dicunt per Pa-
pæ indulgentias, hominē ab omni poena solui & saluari.
- xxij Quin nullam remittit animabus in purgatorio, quā in hac ui-
ta debuissent secundum Canones soluere.
- xxiij Si remissio ulla omnium omnino poenarū potest alicui dari; certū
est eam nō nisi perfectissimis, i. paucissimis dari.
- xxiiij Falli ob id necesse est, maiorem partē populi; per indifferentē
illam & magnificam poenæ solutæ promissionem.
- xxv Qualē potestatem habet Papa i purgatoriū gñaliter talē habet
q;libet Episcopus & curas in sua diocesi, & parochia spāliter.
- i Optime facit Papa, q; nō potestate clauis (quā nullam habet)
sed per modum suffragij, dat animabus remissionem.
- ij Homines prædicant, qui statim, ut iactus nūmus in cistam tin-
nerit, euolare dicunt animam.
- iiij Certū est nūmo in cistam tinniente, augeri quæstum & auari-
ciam posse; suffragiū autē ecclesiæ est in arbitrio dei solius.
- iiij Quis scit si omnes animæ in purgatorio uelint redimī, sicut de
sancto Seuerino & paschali factum narratur?
- v Nullus securus est de ueritate suæ contritionis; multo minus

Seznam použitých pramenů

- <http://cs.wikipedia.org/wiki/St%C5%99edov%C4%9Bk>
 - http://www.google.cz/search?q=st%C5%99edov%C4%9Bk&hl=cs&prmd=imvns&source=lnms&ei=pRXqTpbzMaqP4gS1h5n1CA&sa=X&oi=mode_link&ct=mode&cd=1&ved=0CC8Q_AUoAA&biw=1280&bih=575
 - Dějepis pro základní školy a víceletá gymnázia, Fraus 2009
 - Dějepis – středověk pro základní školy, SPN 1991
-
- Materiál je určen pro bezplatné využívání pro potřeby výuky a vzdělávání. Jakékoli další využití podléhá Autorskému zákonu